

Pontos Axeinos

Леся Українка

При березі гори в жалобі,
снігами лямовані хмари
всі чорні, мов покрив на гробі,
під ними узгір'я, як мари...

Така тут земля. А на морі...
Чайки якось хижо кигичуть,
злу радість я чую в тім хорі,
мов згубу на нас вони кличуть.

Рипить корабель, стогне тяжко,
здрігається, наче конає,
угору здійсмається важко,
ще важче уділ поринає.

Маленький гурток подорожніх
притих, не почувеш і слова,
лише по каютах порожніх
іде якась жаска розмова.

То вітер часами закине
з віконечка снігом-крупною
і в двері покинуті лине,
злий холод несучи з собою.

День, вечір, ніч, ранок – все біле,
все тьмяне, ні темне, ні видне:
за хмарами сонце зомліло,
від місяця мла тільки блідне.

Мандруємо вогким туманом
назустріч сліпій сніговиці...
Так линуть малим караваном
у вирій запізнені птиці.

[16.01.1911 р. Чорне море, попід Анатолійським берегом]